

4. Hrabovs'ka I. M. Sotsiokul'turni typy "ukrayins'koyi lyudyny" ta yikh povedinkovi vyyavlennya, 2007 [Socio-cultural types of "Ukrainian human" and their behavioral discovery]. Kalendar-shchorichnyk "Ukrayinoznavstvo-2008", Kyiv, S. 88 – 95 (in Ukrainian).

5. Kotova-Oliynyk S. V. Vizual'ni reprezentatsiyi henderu v kul'turi: teoretychni ta metodolohichni pidkhody do vyychennya problemy [Visual representations of gender in culture: theoretical and methodological approaches to studying the problem]. Visnyk Zhytomyrs'koho derzhavnoho universytetu, Vypusk 47, Filosofs'ki nauky, S. 27 – 32 (in Ukrainian).

6. Lopuhova O., Beglova Je., 2012. Proektivnaja metodika «Risunok uspeshnoj zhenshhiny i uspeshnogo muzhchiny» v diagnostike gendernykh osobennostej sub#ektivnogo obraza «Uspeshnoj lichnosti» [Projective methodology "The picture of a successful woman and a successful man" in the diagnosis of gender characteristics of the subjective image of "Successful personality"]. Izv. Sarat. un-ta Nov. ser., №4, S.69-74.

7. Sevost'yanov D.A Philosophical aspects of graphic diagnostics. Vestnik Rossijskogo gosudarstvennogo universiteta im. I. Kanta. 2010. Vyp. 6. S. 50—57.

8. Smolins'ka O., 2014. Diahnostychnyy instrumentariy - shkil'na zrilist' [Diagnostic toolkit - school maturity]. Ofitsiyyny sayt Zolochivs'koyi ZOSh I-III stupeniv № 2 imeni Markiyana Shashkevycha. Article. Retrieved from URL (in Ukrainian).

9. Sorochuk L. V. 2006. Symvoly-oberehy v elementakh ukrayins'koho kostyuma yak vyyav

khudozhn'oyi realizatsiyi obraznoho svitu (na materialakh fol'kloru) [Symbols-charms in Ukrainian costume elements as an expression of artistic realization of imaginative world (on folklore materials)]. Visnyk Kyiv's'koho Natsional'noho universytetu im. T. Shevchenka. Ser. Ukrayinoznavstvo, Vyp. 10, S. 45-47.

10. Rozpodil postyynoho naselennya za statyту ta vikom na 1 sichnya 2016 roku -Ekspres-vypusk [Distribution of permanent population by sex and age as of January 1, 2016 -Ekspres-vypusk], Derzhavna sluzhba statytyky Ukrayiny, Kyiv 17.06.2016 №105/0/10.2 vn-16.

11. Strebkova Yu., 2007. Polivariantnist' sotsiokul'turnykh form patriarkhatu: poshuk kryteriyiv klasyfikatsiyi [Polarity of socio-cultural forms of the patriarchy: the search for classification criteri]. Mul'tyversum. Filosofs'kyy al'manakh: Zb. nauk. pr., Vyp. 63, S. 206-213 (in Ukrainian).

12. Suprunenko O.S. Semantic socio-economic space of modern Ukrainians // Ekonomichny časopys ChChI: nauk. žurnal. – K.: In-t transformaciyi suspilstva, 2009, № 9-10, S. 54-56 (in Ukrainian).

13. Suprunenko O.S. Smyslovyy sotsial'no-ekonomichnyy prostir suchasnykh ukrayintiv [Social meanings vs. social structure of Ukrainian society]. Kul'tura i suchasnist', Al'manakh, Kyiv, Milenium, № 1, S.168-174 (in Ukrainian).

14. Yaki znaky ta symvoly ye nebezpechnymy dlya khrystyyan [Which signs and symbols are dangerous for Christians]. Article. Retrieved from URL (in Ukrainian).

УДК 94 (477)

Юрій Фігурний

КОНСОЛІДАЦІЯ УКРАЇНСТВА ЯК ВІДПОВІДЬ НА ВИКЛИКИ ПОСТКОЛОНІАЛЬНОЇ ДОБИ: ЕТНОКУЛЬТУРНІ ТА НАЦІЄТВОРЧІ АСПЕКТИ

Анотація. У статті аналізуються етнокультурні та націєтворчі чинники консолідації українства як відповідь на виклики постколоніальної доби. Після відновлення Української держави українці вже понад чверть століття продовжують перебувати у постколоніальній парадигмі розвитку. Лише Українська національна революція початку XXI ст. та збройна й інформаційна агресія Російської Федерація на початку 2014 р. актуалізували процес деколонізації і декомунізації. В умовах неоголошеної гібридної російсько-української війни створилися передумови для остаточної ліквідації пострадянської та постколоніальної політичної, економічної, культурної спадщини. Подолання цих посттоталітарних і постімперських спадкоємних тягарів посприяє подальшій консолідації українства та збереженню українського етнокультурного простору. В процесі дослідження проведено аналіз етнокультурних та націєтворчих аспектів консолідації українства як відповідь на виклики постколоніальної доби; охарактеризовано сутність етнокультурного простору; осмислено значення і роль Української національної революції початку XXI ст. та неоголошеної російсько-української гібридної війни у розгортанні сучасних етнокультурних і націєтворчих процесів; проаналізовано важливість консолідації українства для подолання наслідків постколоніальної доби та перетворенню України з об'єкта на суб'єкт міжнародних відносин.

Ключові слова: Україна, українці, етнокультурний простір, Українська національна революція початку XXI ст., російсько-українська гібридна війна.

Yuri Figurnyi

CONSOLIDATION OF UKRAINE AS AN ANSWERED QUESTIONS OF THE POSTCOLONIAL DUBA: ETHNOCULTURAL AND NATIONWORK ASPECTS

Abstract. This article analyzes the ethno-cultural and nationcreation factors of Ukrainians' consolidation as a response to the challenges of post-colonial era. After the restoration of Ukrainian state Ukrainians for over a quarter century

are still in a post-colonial paradigm of development. Only Ukrainian national revolution of XXI century and information and armed aggression of the Russian Federation in early 2014 actualized the process of decolonization and decommunisation. Under the conditions of undeclared hybrid Russian-Ukrainian war created the preconditions for the final disposition of post-Soviet and post-colonial political, economic and cultural heritage. Overcoming these post-totalitarian and post-imperial hereditary burdens contribute to further consolidation of Ukrainians, Ukrainian preservation of ethnic and cultural space. In research process ethnic, cultural and nation-creation aspects of the consolidation of Ukrainians as a response to the challenges of post-colonial era were analyzed, the essence of ethnic and cultural space was described, significance and role of Ukrainian national revolution of XXI century and undeclared Russo-Ukrainian war in a hybrid deployment of modern ethno-cultural processes and creation of nation were comprehended, the importance of consolidating Ukrainians to overcome the post-colonial era and the transformation of Ukraine into an object of international relations was analyzed.

The author concludes that the Ukrainian political nation must first complete the Ukrainian national revolution of the beginning of the 21st century, finally eliminate the oligarch, carry out reforms in all sectors of the national economy and in the economic, financial, tax, law enforcement, legislative and executive spheres, to Ukrainianize the society and to make Ukrainian domestic and foreign policy is Ukrainian-centric. This complex process will take decades, but in the end, after overcoming the degradation and inertia of the postcolonial heritage, starting to introduce real changes in Ukraine, Ukrainians step by step deliberately moving along the path of reforms and innovations will ultimately turn the pseudo-independent quasi-state entity, such a "failed state", A sovereign, self-sufficient, legal, democratic, high-tech, powerful and prosperous Ukrainian Self-Associated State, which will eventually destroy Putin's autocratic totalitarian imperial project" Russia Federation Federation »

Key words: Ukraine, Ukrainians, ethno-cultural space, Ukrainian national revolution of the beginning of the XXI century, Russian-Ukrainian hybrid war.

Постановка проблеми. Актуальність дослідження заявленої теми полягає в тому, що, вивчаючи проблематику консолідації українства як відповідь на виклики постколоніальної доби, ми намагаємося проаналізувати, як етнокультурні та націєтворчі чинники впливали і впливають на українську реальність постколоніальної доби. Після відновлення Української держави українці вже понад чверть століття продовжують перебувати у постколоніальній парадигмі розвитку. Лише Українська національна революція початку XXI ст. та збройна й інформаційна агресія Російської Федерації на початку 2014 р. актуалізували процес деколонізації і декомунізації. В умовах неоголошеної гібридної російсько-української війни створилися передумови для остаточної ліквідації пострадянської та постколоніальної політичної, економічної, культурної спадщини. Подолання цих посттоталітарних і постімперських спадкоємних тягарів посприяє подальшій консолідації українства, збереженню українського етнокультурного простору, розвитку Української Самостійної Соборної Держави й української політичної нації та перетворенню України з об'єкта на суб'єкт міжнародних відносин. Наукова новизна статті полягає у розробці актуальної проблематики, яка, незважаючи на чимало публікацій з цієї теми, залишається ще недостатньо вивченою і тому потребує подальших фахових студій. Це дослідження реалізується у рамках виконання науково-дослідної роботи «Україна й українство в етнокультурних процесах світу».

Аналіз досліджень і публікацій. Здійснюючи аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано розв'язання даної проблеми, ми можемо стверджувати, що проблема консолідації українства як відповідь на виклики постколоніальної доби стає важливим об'єктом наукових досліджень. Особливо треба наголосити на низці праць співробітників Центру українознавства філософського факультету КНУ імені Тараса Шевченка. Зважаючи на те, що питання про

колоніальний статус України в Російській, а згодом і в комуно-більшовицькій імперіях викликає неприйняття у певної частини вітчизняних вчених, дослідження присвячені цій проблемі не лише допомагають осмислити це гостре і нагальне питання, а й напрацювати та обґрунтувати алгоритм остаточного подолання постімперської й посттоталітарної спадщини. Зокрема, Т. Воропаєва аналізує теоретико-методологічні засади дослідження консолідації українства у постколоніальну добу [3, с. 11-15]; Н. Авер'янова [1, с. 5-7] та І. Грабовська [4, с. 16-21] акцентують увагу на актуальності досліджень процесів консолідації українства постколоніальної доби в умовах гібридної війни проти України; М. Обушний осмислює ідеї консолідації українців у партійному будівництві другої половини XIX ст. [9, с. 32-37]; К. Кобченко аналізує характер і зміст процесів декомунізації та їх вплив на подолання постколоніальної спадщини [8, с. 66-70]; С. Кагамлик характеризує діяльність української православної ієрархії від часів імперії до сьогодення як консолідаційний чинник українського суспільства [7, с. 126-129]. Також ми хочемо наголосити на важливості напрацювань прямо і опосередковано пов'язаних з цією проблематику Л. Залізняка [6], С. Бойко [2], С. Грабовського [5], В. Скліра [10], В. Ятченка [12] та ін.

Метою дослідження є аналіз етнокультурних та націєтворчих аспектів консолідації українства як відповідь на виклики постколоніальної доби. Для досягнення поставленої мети є доцільним вирішення таких дослідницьких завдань: охарактеризувати сутність етнокультурного простору; осмислити значення і роль Української національної революції початку XXI ст. та неоголошеної російсько-української гібридної війни у розгортанні сучасних етнокультурних і націєтворчих процесів; проаналізувати важливість консолідації українства для подолання наслідків постколоніальної доби та перетворенню України з об'єкта на суб'єкт міжнародних відносин.

Виклад основного матеріалу. Український етнокультурний простір поєднує у собі цілісний комплекс базових елементів. Серед них: споконвічні етнічні території та багатовікове існування на них своєрідної етнічної спільноти – українців, які мають спільне походження, використовують у повсякденному вжитку свою рідну мову, створюють повсякчас самобутню традиційну культуру (матеріальну і духовну), розвивають свою самосвідомість, оберігають і передають із покоління в покоління етнічну пам'ять (насамперед, вона фіксується в усній народній творчості – піснях, думах, легендах, переказах, пареміях тощо), мають самоназву, власну ментальність, психотип і стереотипи поведінки та наповнюють християнську православну релігію українським змістом і колоритом. Разом з тим, ми хочемо відзначити, що всі перераховані вище компоненти не є сталими і стабільними. Протягом багатовікового функціонування українського етносу як самобутнього і самодостатнього етнічного організму вони постійно розвиваються (контактуючи безпосередньо і опосередковано з відповідними етнокультурними складовими сусідніх етнічних спільнот), вдосконалюються чи, врешті-решт, занепадають в залежності від тих чи інших історичних обставин. Незважаючи на ці позитивні й негативні тенденції, взаємопов'язаність і цілісність цих базових етнокультурних компонентів дають можливість зберігати і передавати наступним поколінням українців все те, що було створено, розвинуто і збережено їхніми предками.

Засвоєння, збереження і розвиток всіх цих надзвичайно важливих цілісних етнокультурних уявлень, знань, звичаїв і традицій допомагає українському народу не лише оберігати багатовікову власну етнокультурну спадщину, а й формувати, розвивати та поширювати свій етнокультурний простір, використовуючи для цього всі існуючі можливості, у тому числі і наявність Української держави та української політичної нації.

Оскільки Україна й українці довгий час були позбавлені власної державності (її тимчасове відновлення на початку ХХ ст. кардинально не впливало на ситуацію), то український етнокультурний простір постійно перебував під шаленим тиском як держав-метрополій так і їхніх панівних культур. Упродовж другої половини ХVIII – кінця ХХ ст. українці зазнавали асиміляційного тиску з боку росіян, поляків, угорців, румунів тощо. Незважаючи на суттєві втрати і дошкульні поразки, українському народу вдалося зберегти в цілому власний етнокультурний простір та можливості в подальшому для його відновлення й посилення. На превеликий жаль, 26 років існування України на зламі ХХ – ХХІ ст. у посттоталітарному і постколоніальному форматі довели, що без суттєвих змін (а саме: повний демонтаж і ліквідація кланово-олігархічної системи, творення і функціонування громадянського суспільства, розбудови Української держави на

європейських засадах і цінностях – верховенстві права, демократії, свободі слова, ринковій економіці, повазі до людської особистості тощо, а не на євразійських «поняттях» – телефонне право, автократизм, цензура, зарегульована економіка, нехтування правами людини) українці будуть деградувати, втрачати етнокультурний простір і території.

За чверть століття свого розвитку Україна перетворилася на квазідержаву з кланово-олігархічною економікою і управлінням, типовою бідною країною т.зв. «третього світу». Більшість українців й, особливо, їх найбільшу пасіонарну частину такий стан не задовольняв. Тому ця неможливість еволюційним шляхом здолати важку спадщину колоніалізму і тоталітаризму призвела до виникнення революційних передумов. Зрештою, антикучмівські виступи у 2000–2002 рр., Помаранчева революція 2004–2005 рр. – це своєрідні підготовчі етапи, які призвели до революційного зриву на зламі 2013–2014 рр.

18–20 лютого 2017 р. виповнилися треті роковини трагічних подій у м. Києві, коли у центральній частині європейської столиці т.зв. «правоохоронці» та «тітушки» вбивали і калічили протестувальників. Проте, ці звірства не деморалізували, а, навпаки, мобілізували майданівців, вони перейшли у наступ і тогочасний очільник Української держави, злякавшись відповідальності ганебно втік до Російської Федерації (далі – РФ). Тоді всім здавалося, що заплативши таку криваву ціну, Україна стане на шлях радикальних змін й оновлення. Але тимчасовою слабкістю Української держави скористався В. Путін та загарбав Крим і розпочав втілення т.зв. проекту «Новоросія». Незважаючи на внутрішні та зовнішні виклики українці згуртувалися й зупинили ціною тисяч життів і втратою частини своєї території російську агресію. Мінські домовленості 2014–2015 рр. на дипломатичному рівні оформили статус-кво.

Загалом, в історії України вже були такі карколомні зрушення, які з повним правом можна назвати Українськими національними революціями. Насамперед, це – Національно-визвольна війна та соціальна революція українського народу під проводом Б. Хмельницького (1648–1657) та соціальна революція і національно-визвольна боротьба українського народу (1917–1921). Попри низку значних відмінностей, ці доленосні події поєднує визначальна спільність – незавершеність і, як наслідок, – поразка і триумф ворогів. У першому випадку – Московського царства і Речі Посполитої. У другому – більшовицької Росії, Другої Речі Посполитої, Румунії та Чехословаччини.

Тому українцям ХХІ ст. треба робити висновки з дошкульних невдач своїх пращурів. Головний урок – будь-яку справу, а особливо революційну, треба доводити до логічного завершення. У нашому випадку – це кардинальна руйнація застарілої кланово-олігархічної системи та розбудова сучасної

правової, демократичної, ринкової, інноваційної, заможної Української Самостійної Соборної Держави.

Збройна агресія РФ призупинила на деякий час активну фазу Української національної революції. Гібридна російсько-українська війна наразі змушує українську націю докласти величезних зусиль, щоби зупинити агресора, а при сприятливій геополітичній ситуації перейти у наступ, знищити ворога і відновити соборність України. Неоголошена війна диктує свої умови Україні й українцям. Українська держава, її Збройні сили (ЗСУ), державні органи потребують допомоги активних і свідомих громадян.

Разом з тим, ця війна – це не класичний військовий конфлікт з оголошенням війни, переведенням народного господарства на військові рейки, мобілізацією всіх наявних ресурсів, суцільним фронтом бойових дій тощо, а гібридне протистояння, коли солдати без розпізнавальних знаків захоплюють («віджимають») величезні території, між ворогуючими країнами не припиняються дипломатичні, політичні, економічні, культурні зв'язки й у той же час ведеться активна інформаційна війна і перманентні відкриті і приховані збройні сутички з можливою повномасштабною ескалацією військового конфлікту. Така гібридна війна може тривати довго. Тому свідомим українцям треба повсякчас підтримувати боєготовність, контролювати Східний (Донбас) і Південний (Крим) зовнішні фронти, та перейти у наступ на внутрішньому – ліквідувати олігархат, подолати наслідки тоталітаризму, колоніалізму та зберегти і розвинути самобутність українців.

Розпочинаючи важливий процес «перезавантаження» Української держави, ми не можемо залишити осторонь проблеми подолання наслідків тоталітаризму і колоніалізму в Україні. З остаточною втратою залишків державності у кінці XVIII ст. українці понад 130 років перебували у складі двох могутніх імперій – Російської та Австро-Угорської. Такий принизливий для українського народу колоніальний статус зберігся й у ХХ ст., коли внаслідок поразки Української національної революції 1917–1921 рр. українські етнічні землі спочатку були розподілені поміж Москвою, Варшавою, Прагою і Бухарестом, а згодом майже повністю увійшли до складу СРСР. Поєднання протягом багатьох століть колоніалізму і тоталітаризму дуже негативно вплинуло на етнічний, державотворчий, націєтворчий та етнокультурний розвиток українського народу. Постійно перебуваючи на другорядних і третьорядних ролях прислужників і лакеїв панів-колонізаторів у переважній більшості українців сформувався принизливий комплекс «молодшого брата». Також всі пануючі колоніальні адміністрації намагалися асимілювати (зросійшити, полонізувати, мадяризувати, румунізувати й радянізувати) українців і перетворити їх на невід'ємну складову своїх панівних націй. Незважаючи на величезні людські втрати, український народ зумів зберегти власну тотожність.

Разом з тим, за Україну й українців треба боротися повсякчас і на всіх фронтах (військових, ідеологічних, інформаційних, економічних, політичних, культурних, освітніх тощо). Треба вміти опановувати ситуацію і допомагати співвітчизникам ставати згуртованою політичною нацією, нацією переможців! З цією метою необхідно культивувати любов до рідної мови й культури, впроваджувати національно-патріотичне виховання від дитячого садочка до вишу та розвивати усвідомлене знання української історії.

У зв'язку з активним наступом на Україну й українців «руського мира» (неоімперської геополітичної ідеологічної доктрини, що має на меті обґрунтувати теоретично та допомогти практично відновити РФ як імперську наддержаву у кордонах 1914 р.) є потреба у розгортанні українізації [11, с. 41].

Під українізацією ми розуміємо послідовну діяльність держави, спрямовану на розгортання україноцентричної ідеології в усіх сферах життєдіяльності суспільства – політиці, економіці, культурі, освіті, науці, війську, поліції тощо. Українізація – це не лише витіснення російської мови з усіх царин і заміна її на українську. Насамперед, українізація має стати ідеологічним підґрунтям Української держави і дієвим засобом подолання наслідків тоталітаризму, колоніалізму та збереження і розвитку рідної мови, культури і самобутності українців.

Одним із важливих завдань консолідації українства є забезпечення суб'єктності України в глобальних умовах. Ліквідація СРСР у 1991 р. дала можливість Україні позбутися колоніальних кайданів, відновити державну суверенність і стати суб'єктом міжнародного права. Але внаслідок непослідовної зовнішньополітичної діяльності українських владоможців Україна 25 років ніяк не могла обрати пріоритети. Українська держава стала об'єктом маніпуляцій з боку потужних геополітичних гравців. Позбавившись ядерної зброї, Чорноморського флоту та перебуваючи у постійному багатовекторному стані вона деградувала на міжнародній арені до «failed state» (держави, що не відбулася). Врешті-решт, чергова раптова зміна західного вектора на східний, призвела до революційного вибуху на рубежі 2013–2014 рр. Враховуючи незавершеність Української національної революції та перебіг гібридної російсько-української війни настала слушна нагода нарешті зупинити це хитання й остаточно визначитися з геополітичними і геостратегічними пріоритетами.

Для забезпечення міжнародної суб'єктності Україні треба здійснити такі почергові кроки. По-перше, продовжувати налагоджувати взаємовигідні відносини з державами, що підтримують Україну в боротьбі з російською агресією. По-друге, розгорнути потужну пропагандистську кампанію щодо висвітлення досягнень і можливостей Української держави у захисті цивілізованого світу від російського

імперіалізму і реваншизму. По-третє, реанімувати діяльність міждержавного об'єднання ГУАМ (Грузія, Україна, Азербайджан, Молдова) перетворивши його з ефемерної організації на військово-політичний блок, головним завданням якого буде повернення Грузією, Україною, Азербайджаном, Молдовою власних територій, незаконно анексованих РФ та її сателітами, при цьому лідером у цьому об'єднанні має стати саме Українська держава. По-четверте, завершивши реформування ЗСУ та модернізацію військово-промислового комплексу, системними заходами (дипломатичними, політичними, економічними та військовими) відновити соборність і суверенність України. По-п'яте, налагодити активну співпрацю з євроатлантичною спільнотою, що має завершитися вступом Української держави до НАТО. Реалізація всіх цих заходів посприє перетворенню України з об'єкта на суб'єкт міжнародних відносин та забезпечить важливе місце України у геополітичному дискурсі.

Висновки. З відновлення Української держави у 1991 р. розпочався новий відлік історії України, українського народу й світового українства. Проте, дуже швидко стало зрозуміло, що Українська Радянська Соціалістична Республіка, яка зникла де-юре, продовжує існувати де-факто. Найбільш освічені українські громадяни реально усвідомили, що мешкають не у суверенній Україні, а у постколоніальній, постгеноцидній, пострадянській державі. У її політиці панували багатовекторність з гіпертрофованою орієнтацією на РФ і пострадянській простір. В економіці господарювала так звана «креольська буржуазія» та розпочалося творення кланово-олігархічного великого бізнесу, а в культурі – «квітнув» пострадянський совок і російський шоу-бізнес. Відродження українства, що бурхливо розпочалося на зламі 80-90-х рр. ХХ ст. поступово почало гальмуватися. Вкотре українська мова, культура, звичаї, традиції втратили свою першість і були відтиснені на маргінес. Щоби остаточно подолати цю смертельну спадщину постколоніальної доби тогочасна влада мала проводити виважену україноцентричну політику у всіх сферах політичного, економічного і культурного життя, але вона займалася лише її імітацією. Зрештою, українство постало перед вічним питанням: бути чи не бути? Незважаючи на спротив кланово-олігархічної системи та важкий постколоніальний тягар, найбільш свідомі українці розпочали гуртуватися й працювати над збереженням своєї самобутності. За чверть століття ця консолідація допомогла українському народу не лише зупинити негативні тенденції у своєму розвитку, а й перейти у наступ. Українська національна революція початку ХХІ ст., а саме її перший етап – революція Гідності й російсько-українська гібридна війна, вкотре довели, що Україна, й українці попри всі негаразди не втратили своєї пасіонарності й у них є реальний шанс не лише взяти під контроль деструктивні процеси у внутрішньому українському просторі, а спочатку зупинити військовий та інформаційний наступ РФ, здолати войовничу

ідеологію «руського мира», а згодом перейти у комбінований наступ та остаточно знищити РФ та її неоімперський ідеологічний концепт «руський мир». Задля цієї стратегічної мети, українській політичній нації спочатку треба завершити Українську національну революцію початку ХХІ ст., остаточно знищити олігархат, провести реформи у всіх галузях народного господарства та в економічній, фінансовій, податковій, правоохоронній, законодавчо-виконавчій сферах, українізувати суспільство та зробити українську внутрішню і зовнішню політику україноцентричною. Зрозуміло, цей складний процес потребує десятиліть, але, врешті-решт, подолавши деградацію та інерцію постколоніальної спадщини, розпочавши впроваджувати реальні зміни в Україні, українці крок за кроком цілеспрямовано рухаючись по шляху реформ й інновацій, зрештою, перетворять псевдонезалежне квазідержавне утворення, таке собі «failed state», у суверенну самодостатню, правову, демократичну, високотехнологічну, потужну і заможну Українську Самостійну Соборну Державу, яка остаточно знищить путінський автократично-тоталітарний імперський проект «Російська Федерація» і надасть можливість колишнім, так званим «росіянам» створити власні національні державні формації. Виконавши ці надважливі завдання Україна стане геополітичним лідером Центрально-Східної Європи та увійде до двадцятки найрозвинутіших економік світу.

1. Авер'янова Н. Консолідація українського суспільства в сучасних умовах гібридної війни // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Українознавство. – 1(18). – 2016. – С. 5-7.

2. Бойко С. Збереження етнокультурного розмаїття як чинника міжнаціональної злагоди в українському соціумі // Українознавчий альманах. Випуск 19. – Київ: «Міленіум +», 2016. – С. 55-59.

3. Воропаєва Т. Теоретико-методологічні засади дослідження консолідації українства у постколоніальну добу // Українознавчий альманах. Випуск 19. – Київ: «Міленіум +», 2016. – С. 11-15.

4. Грабовська І. Актуальність дослідження консолідації українства у постколоніальну добу // Українознавчий альманах. Випуск 19. – Київ: «Міленіум +», 2016. – С. 16-21.

5. Грабовський С. До проблеми колоніального статусу в СРСР // Українознавчий альманах. Випуск 19. – Київ: «Міленіум +», 2016. – С. 21-25.

6. Залізник Л. Л. Україна між Сходом і Заходом. Про витоки і суть російсько-української війни 2014 р. – Київ: Шлях, 2014. – 168 с.

7. Кагамлик С. Діяльність української православної ієрархії як консолідаційний чинник українського суспільства (від імперії до сучасності) // Українознавчий альманах. Випуск 19. – Київ: «Міленіум +», 2016. – С. 126-129.

8. Кобченко К. Декомунізація в Україні: постколоніальний контекст // Українознавчий

альманах. Випуск 19. – Київ.: «Міленіум +», 2016. – С. 66-70.

9. Обушний М. Ідеї консолідації українців у програмних документах перших українських політичних партій // Українознавчий альманах. Випуск 19. – Київ.: «Міленіум +», 2016. – С. 32-37.

10. Скляр В. Значення етнологічних студій сучасного українознавства для консолідації українства в європейському цивілізаційному поступі // Українознавчий альманах. – 2015. – Випуск 18. – С. 35-38.

11. Фігурний Ю. «Русский мир» – важливий чинник агресії Російської Федерації супроти України і українців // Українознавство. – 2016. – № 3(60). – С. 40–59.

12. Ятченко В. Екзистенційний аспект консолідаційних і дезінтеграційних процесів в українській нації у світлі сучасних суспільних реалій // Українознавчий альманах. Випуск 19. – Київ.: «Міленіум +», 2016. – С. 40-44.

References:

1. Averianova N. 2016 . Konsolidatsiia ukrainskoho suspilstva v suchasnykh umovakh hibrydnoi viiny [Consolidation of Ukrainian society in modern conditions of hybrid war]. In *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu imeni Tarasa Shevchenka. Ukrainoznavstvo*, 1(18), pp. 5-7. [in Ukrainian].

2. Boiko S. 2016. Zberezhennia etnokulturnoho rozmaittia yak chynnyka mizhnatsionalnoi zlahody v ukrainskomu sotsiiumi [Preservation of ethnocultural diversity as a factor of international agreement in the Ukrainian society]. In *Ukrainoznavchyi almanakh*, Vypusk 19, Kyiv: «Milenium +», pp. 55-59. [in Ukrainian].

3. Voropayeva T. 2016. Teoretyko-metodolohichni zasady doslidzhennia konsolidatsii ukrainstva u postkolonialnu dobu [Theoretical and Methodological Principles of the Study of the Consolidation of Ukrainians in the Post-Colonial Age]. In *Ukrainoznavchyi almanakh*. Vypusk 19, Kyiv: «Milenium +», pp. 11-15. [in Ukrainian].

4. Hrabovska I. 2016. Aktualnist doslidzhennia konsolidatsii ukrainstva u postkolonialnu dobu [The relevance of the study of the consolidation of Ukrainianity in the postcolonial era]. In *Ukrainoznavchyi almanakh*. Vypusk 19, Kyiv.: «Milenium +», pp. 16-21. [in Ukrainian].

5. Hrabovskyi S. 2016. Do problemy kolonialnoho statusu v SRSR [The problem of colonial status in the USSR]. In *Ukrainoznavchyi almanakh*. Vypusk 19, Kyiv: «Milenium +», pp. 21-25.

6. Zaluzniak L.L. 2014. *Ukraina mizh Skhodom i Zakhodom. Pro vytoky i sut rosiisko-ukrainskoi viiny 2014 r.* [Ukraine between East and West. About the origins and essence of the Russian-Ukrainian war of 2014]. Kyiv: Shliakh, 168 pp. [in Ukrainian].

7. Kahamlyk S. 2016. Diialnist ukrainskoi pravoslavnoi iierarkhii yak konsolidatsiinyi chynnyk ukrainskoho suspilstva (vid imperii do suchasnosti) [Activities of the Ukrainian Orthodox Hierarchy as a Consolidation Factor in Ukrainian Society (from Empire to Present)]. In *Ukrainoznavchyi almanakh*. Vypusk 19, Kyiv: «Milenium +», pp. 126-129. [in Ukrainian].

8. Kobchenko K. 2016. Dekomunizatsiia v Ukraini: postkolonialnyi kontekst [Decommissioning in Ukraine: Post-Colonial Context]. In *Ukrainoznavchyi almanakh*. Vypusk 19. – Kyiv.: «Milenium +», pp. 66-70. [in Ukrainian].

9. Obushnyi M. 2016. Idei konsolidatsii ukrainsiv u prohramnykh dokumentakh pershykh ukrainskykh politychnykh partii [Ideas of consolidation of Ukrainians in the program documents of the first Ukrainian political parties]. In *Ukrainoznavchyi almanakh*. Vypusk 19, Kyiv.: «Milenium +», pp. 32-37. [in Ukrainian].

10. Skliar V. 2015. Znachennia etnolohichnykh studii suchasnoho ukrainoznavstva dlia konsolidatsii ukrainstva v yevropeiskomu tsyvilizatsiinomu postupi [The significance of ethnological studies of contemporary Ukrainian studies for the consolidation of Ukrainianity in the European civilization]. In *Ukrainoznavchyi almanakh*. Vypusk 18, pp. 35-38. [in Ukrainian].

11. Fihurnyi Yu. 2016. «Russkyi myr» – vazhlyvyi chynnyk ahresii Rosiiskoi Federatsii suproti Ukrainy i ukrainsiv [“Russian World” is an important factor in the aggression of the Russian Federation against Ukraine and Ukrainians]. In *Ukrainoznavstvo*, № 3(60), pp. 40–59. [in Ukrainian].

12. Yatchenko V. 2016 . Ekzystentsiinyi aspekt konsolidatsiinykh i dezintehratsiinykh protsesiv v ukrainskii natsii u svitli suchasnykh suspilnykh realii [Existential aspect of consolidation and disintegration processes in the Ukrainian nation in the light of modern social realities]. In *Ukrainoznavchyi almanakh*, Vypusk 19, Kyiv.: «Milenium +», pp. 40-44. [in Ukrainian].